

London

2

Edinburgh

London2Edinburgh

Een avontuurlijke reis
doorheen de UK

Dempsey Cappelle

London2Edinburgh

Copyright © 2016 Dagboek van een Avonturier

Auteur: Dempsey Cappelle

Druk: Brave New Books

Omslagontwerp: Dempsey Cappelle

Vormgeving binnenwerk: Dempsey Cappelle

Illustraties: Geert Cappelle

Foto's: Lindsay Lusyne

Reisverhalen/ non-fictie

ISBN 9789402156430

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Voorwoord	7
Onze life list doorheen de UK	9
Hoofdstuk I: Londen: Het begin van onze reis	11
Londen. Of moeten we zeggen 'The Smoke'?	14
Was het nu links of rechts?	18
Hoofdstuk II Engelse gewoontes	24
Engelse gewoontes	26
Biggest maze in the UK. Now get lost!	30
Not all who wander are lost	34
In het land van Robin Hood	38
Hoofdstuk III Welshe avonturen	44
Slippery when wet	46
Snowdon	51
Hoofdstuk IV Ghosthunting	57
Ghosthunting: Fake? Of misschien toch niet?	59
Ladies and gentlemen...The Beatles!	65
Scafell Pike	69
Een nacht in 'Britain's most haunted castle'	74
Vreemd taaltje dat Schots	78
Hoofdstuk V De We(s)t Highland Way	83

'Don't you be cruel to our midges'	86
De Schotse Highlands	90
'Summer is coming'	94
'We did it again!'	99
Wet Highland Way – Deel I	103
Wet Highland Way – Deel II	108
Hoofdstuk VI Trainspotting	114
The legend of the dew of Ben Nevis	116
De trein die het leven even doet stilstaan	119
Three of a Kind	122
Isle of Skye: waar de sky je reis bepaalt – Deel I	127
Isle of Skye: waar de sky je reis bepaalt – Deel II	131
Hoofdstuk VII Peddelen op de Schotse lochs	139
Wijze raad in de wind	142
Canoesailing	147
Het eindeloze Loch Ness	152
'Here Nessie Nessie...'	157
Inverness: Capital of the Highlands	161
Hoofdstuk VIII Edinburgh	166
Haggis, doedelzakken en een verzameling duistere verhalen	168
Lijstjes	177

VOORWOORD

Collect moments, not things. Het is een quote die we boven ons bed hangen hebben. Deze vier woorden kunnen onze kijk op het leven niet beter omschrijven. Aan de hand van een Life List hebben we een opsomming gemaakt van de ervaringen en avonturen die we nog willen beleven in ons leven. Lijkt verdacht veel op een bucket list kan je denken? Gelijk heb je. Maar dan met het verschil dat we ons volledige leven trachten te vullen met het afwerken van deze lijst. Deze kent dan ook één regel. Op ieder moment bezig zijn met ten minste één van de items op de Life List. Als fervente reizigers hebben mijn vriendin Lindsay en ikzelf uiteraard heel wat reisbestemmingen op onze lijst staan. Bestemmingen die we trachten te ervaren en niet gewoon te aanschouwen. Net om die reden maakt avontuur steeds een groot deel uit van onze reizen. Avontuur brengt ons dichterbij de bestemmingen, bij de natuur en zorgt ervoor dat we uit onze comfortzone treden. Dat we onze grenzen verleggen.

Waarom dan de UK kan je denken? Als we aan avontuur denken, denken we aan een berg beklimmen of een meerdaagse jungle trek. Snorkelen nabij de koraalriffen of de Big Five spotten in Afrika. Nee, wanneer we aan avontuur denken, denken we niet meteen aan de UK. En hoewel het grootste stuk van de avonturen die we nog willen beleven ver van onze thuis ligt, hadden we tijdens het zoeken van onze reisbestemming in 2015 maar één avontuur waar we van bleven dromen. Wingwalking. Vastgebonden zijn op de vleugels van een dubbeldekker vliegtuig terwijl we in acrobatische lijnen door de lucht zoeven. Het stond vast. Onze bestemming zou Engeland worden.

Toegegeven, veel meer dan wingwalking prijkte op dat moment nog niet op ons lijstje. Een brainstormspeurtocht online bracht ons al gauw enkele ideeën op. Zoveel ideeën zelfs, dat het ineen puzzelen van een dertig dagen lang reisschema mét wingwalking onmogelijk was. Deze avontuurlijke activiteit in Engeland kon je immers op slechts drie locaties in Engeland boeken. Het leidde er ons uiteindelijk toe om ons ultieme avontuur in de UK *on hold* te zetten en te kiezen voor onze avontuurlijke reis doorheen de UK. ‘Avonturen lopen niet weg. Ze blijven er tot we ze een volgende keer komen beleven.’, zo stelden we. Met die gedachte namen we de trein richting Londen waar ons het begin van een avontuurlijke reis doorheen de UK wachtte. Een reis die we van hoofdstad tot hoofdstad zouden afleggen. Van Londen naar Edinburg. Onderweg zouden we de UK op zo’n spannend mogelijk manier proberen te ervaren. De Three Peaks Challenge waarbij we de hoogste toppen van de UK beklimmen. Een sessie coasteering overleven langs de woeste kliffen van Wales of een nacht doorbrengen in een haunted mansion. Het deed ons wingwalking al snel vergeten. En als dat nog niet genoeg was zouden we naar de Highlands hiken en peddelen over de Schotse lochs.

Als zelfverklaarde avonturier hou ik van de vele reisverhalen die de grootste avonturiers ons hebben bezorgd. Zelf gepassioneerd door het schrijven hebben Lindsay en ikzelf dan ook steeds ons reisdagboek bij, waarbij we een reisverslag bijhouden van onze avonturen zoals ze echt zijn. De positieve ervaringen en de tegenvallers die we meemaken. London2Edinburg is dan ook ons reisdagboek van ons grote avontuur doorheen de UK. Het allereerste Dagboek van een Avonturier.

Onze life list voor de UK

~~Neem de tube in Londen~~

~~Beklim de skyline van Londen~~

~~Verdwaal niet in het grootste doolhof van de UK~~

~~Leer boogschieten bij Robin Hood~~

~~Overleef een coasteering sessie~~

~~Spring van een tien meter hoge klif in de oceaan~~

~~Vervolledig de Three Peaks Challenge~~

~~Doe mee aan een ghost hunt~~

~~Breng de nacht door in Engeland's most haunted castle~~

~~Luister naar muziek van de Beatles in Cavern Club~~

~~Wingwalking~~

~~Wandel de West Highland Way~~

~~Vaar met de kano over Loch Ness~~

~~Reis met de Jacobite over het Glenfinnan Viaduct~~

~~Bezoek een whiskey distillerij~~

~~Draag een kilt~~

~~Eet een haggis~~

Verenigd

Koninkrijk

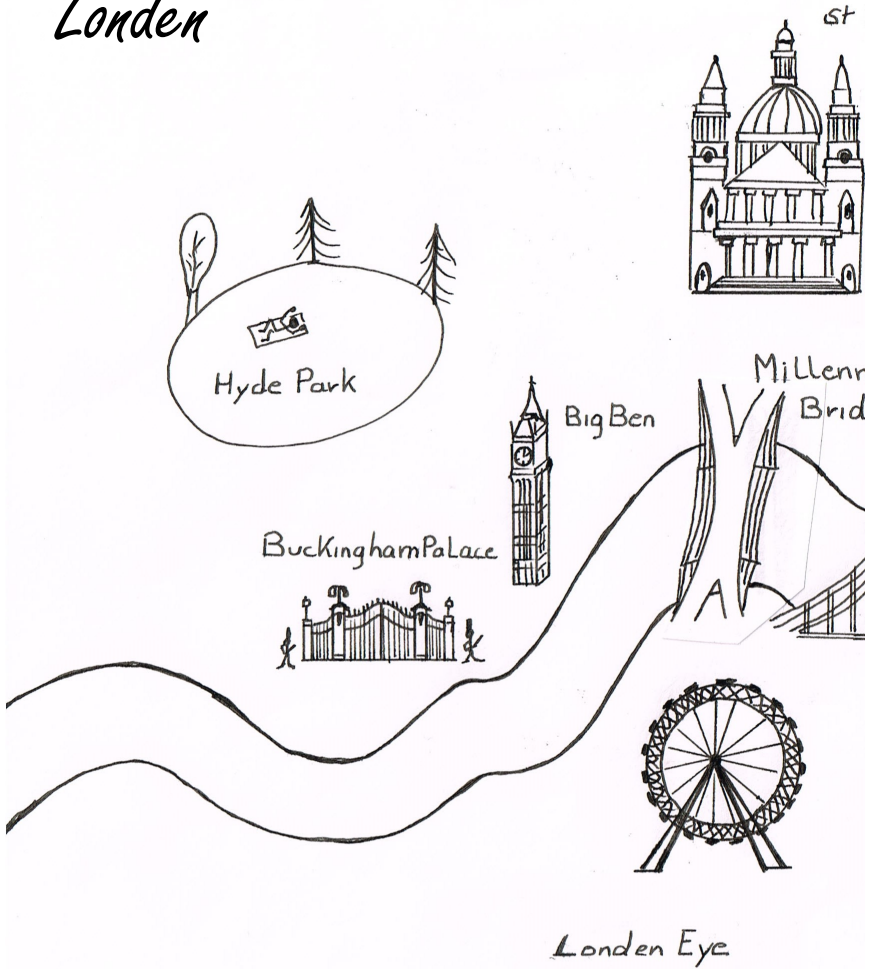

Hoofdstuk I

Londen

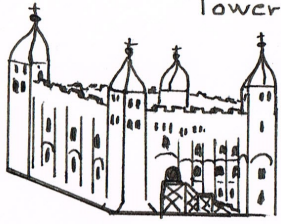
Het begin van onze reis

London

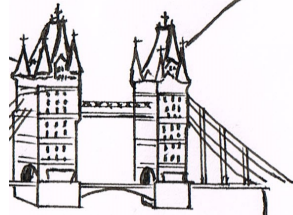

Paul's Cathedral

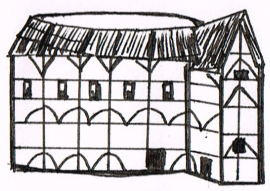
Tower of London

num
ge

Q2 Arena

Shakespeare's Globe

DAG 1: LONDEN, OF MOETEN WE ZEGGEN ‘THE SMOKE’?

24 APRIL 2015

Mijn vorige bezoek aan de Engelse hoofdstad is nu inmiddels exact twee jaar geleden, toen ik deelnam aan de Virgin London Marathon, één van de vijf grootste marathons ter wereld. Het werd mijn derde marathon op een korte tijd na eerder die van Rome en Parijs te hebben uitgelopen. Hoewel ik mijn laatste kilometers het best kan omschrijven als het ultieme marathongevoel na de slag van de man met de hamer te hebben gekregen, blijft vooral de sfeer van de wedstrijd me bij. Tienduizenden lopers waarvan het grootste deel loopt voor een goed doel en dit soms duidelijk is in hun ‘loopoutfit’, aangemoedigd door honderduizenden toeschouwers die je de volledige afstand toejuichen alsof je op weg bent een winnend doelpunt te maken. Ongetwijfeld was de London Marathon mijn ultieme loopervaring tot nog toe. Diezelfde marathon vindt over enkele dagen opnieuw plaats. Lopers uit de hele wereld zullen weer afzakken naar Londen, hopen om de finish op The Mall te bereiken na hun race. In Londen bevindt zich voor ons echter niet de finish van een race, maar het begin van onze reis doorheen de UK, van Londen naar Edinburgh.

De Cheesegrater, de Pringle of de Walkie-Talkie. Nee het zijn geen spullen waar we onze eerste Britse ponden aan hebben gespendeerd maar simpele nicknames of bijnamen die Londenaren hebben gegeven aan bekende gebouwen in de skyline van hun stad. Vaak met een portie humor erbovenop. Al zien we vaak de gelijkenissen met hun bijnaam. Londen is dan ook een wereldstad met veel bezienswaardigheden. Geen toerist die een bezoek aan de

Tower of Londen, Buckingham Palace en de Tower Bridge overslaat. En laten we vooral Westminster niet vergeten met de Big Ben, de klokkentoren waarvan de naam eigenlijk ook niet meer dan een wereldwijd ingeburgerde nickname is die verwijst naar de grootste klok in de toren. Ook wij slaan deze must do's niet over. Het mag dan al mijn zoveelste bezoek zijn aan de Engelse hoofdstad, voor mijn vriendin Linsay is het een primeur. We hebben vooraf dan ook een deal gesloten. Ik zou haar in één dag Londen leren kennen als een echte Britse *tour guide* op voorwaarde dat ik er een avontuurlijke activiteit mocht inplannen. Tenslotte is dit het concept van onze reis doorheen het Verenigd Koninkrijk: van Londen naar Edinburgh reizen en de drie landen op een zo avontuurlijk mogelijke manier ervaren.

Daarom trekken we rond de middag naar de O2 Arena in North Greenwich, een multifunctioneel complex waar heel wat evenementen plaatsvinden. De omvang van de arena is uniek. Zo is het koepelvormige gebouw 52 meter hoog, verwijzend naar het aantal weken in een jaar. Het heeft een diameter van 365 meter, een voor iedere dag van het jaar en op het dak bevinden zich twaalf felgele stalen masten die de maanden van het jaar voorstellen. Wat een saai bedoening met al die getallen en verhoudingen denk je? Dat dachten we ook en dus besloten we maar het ding te beklimmen in de plaats. *Up at the O2* bestaat uit de beklimming van de O2 Arena over het schelpachtige dak. En dat ze het serieus menen wordt duidelijk na het invullen van de 'we zijn niet verantwoordelijk voor jullie veiligheid'-documenten en een korte briefing over wat de klim precies inhoudt, gevolgd door een uitleg over het benodigde klimmateriaal. Al gauw trekken we onze

klimgordel aan en klimmen we nog via een trap naar het punt waar onze beklimming begint.

“Tijdens de beklimming wordt je gezekerd door deze slinger.’, vertelt onze gids. ‘Hetgeen voor de meeste mensen de echte uitdaging is, is het doorschuiven van de slinger over de verschillende schakelpunten.”

Als een echte uitdaging zien we het niet, maar het is al eens iets anders dan de beklimming van een berg in de Alpen. In een rij aanschuivend achter onze teamleden zetten we onze eerste stappen op het elastische dak en lijkt het alsof we een reuzetrapampoline beklimmen. Met een stijgingspercentage van dertig procent, meteen het steilste stuk, wordt snel duidelijk wie hoogtevrees heeft en wie niet. Uiteindelijk na een korte vlotte beklimming bereiken we het platform tussen de twaalf gele masten, dat tegelijk het hoogste punt is, en kunnen we genieten van de skyline van Londen. Al blokkeren de hoge gebouwen van de Docklands toch het zicht op de meest herkenbare punten. Onze gids wijst ons op de meest bekende skyscrapers, die ze uiteraard aan de hand van hun bijnaam opsomt. Wat tijd voor selfies wordt gevolgd door de afdaling die leidt tot - zoals bij iedere toeristische bezienswaardigheid vandaag de dag - een shop waar je souvenirs kunt kopen zoals T-shirts waar op staat: ‘I’ve conquered the summit of London!’. Dat vinden we nu wel wat overdreven, gezien het verre van het hoogste punt in Londen is. Die eer is weggelegd voor de London Bridge Tower, beter bekend als.. *The Shard of de scherf*.

Het blijft een fenomeen waarom Londenaren zo veel grappige namen verzinnen voor hun skyline. Wat dacht je van de

Armadillo, de Razor of de Gherkin, vertaald als *augurk*, een gebouw nabij de Tower Bridge die ons meer doet denken aan een gigantische zetpil? Als verklaring hoor je vaak dat Londenaren hun skyline, in tegenstelling tot bijvoorbeeld New Yorkers waar gebouwen geen bijnaam krijgen, niet zo serieus nemen. Anderen beweren dat *bragging* of opscheppen een nationale zonde is, en hoge opvallende gebouwen neerzetten is wel wat opscheppen... dus compenseren ze deze 'grootse, architecturale wonderen' met een ietwat idiote bijnaam. Of misschien houden we het toch maar bij marketing?

Maar niet enkel voor hun gebouwen verzinnen ze bijnamen. Met een bezoek aan de Tower of London, het voormalige paleis – slash – staatsgevangenis - slash – fort en museum worden we al gauw geconfronteerd met een *beefeater*, een bewaker van de Tower. Niet dat we de uitgestalde kroonjuwelen probeerden te stelen of iets dergelijks maar ook vandaag wordt de Tower nog bewaakt door deze traditioneel uitgedoste bewakers.

Een andere attractie waar je hele rijen met camera, rugzak en 'I heart London' T-shirt dragende toeristen ziet aanschuiven is de Eye of London, het reuzenrad nabij de Big Ben gelegen aan de oever van de Thames. Ook Lindsay en ikzelf minus de T-shirts. Heel Londen bezoeken in slechts één dag lijkt onmogelijk en dat is het ook. Toch gaan we de uitdaging aan en hebben we onze dag volgepland. Zo staat nog enkele uren voor we onze avondlijke activiteit hebben gepland een riviercruise en een rit op de Eye op het programma. Met wachtrijen hebben we helaas geen rekening gehouden en eens we uit het reuzenrad stappen na een omwenteling te hebben gemaakt mogen we een sprintje inzetten richting

Shakespeare's Globe, het iconische openluchttheater waar vanavond 'The Merchant of Venice' wordt gespeeld. Een rustig avondje zitten en genieten wordt het niet want we hebben tickets voor op de yard, wat evenveel betekent als staanplaatsen. Niet mis voor een toneelstuk van drie uur. Een marathon hebben we vandaag misschien niet gelopen maar wel zo goed als afgelegd. Al heeft *the tube*, je weet wel, de bijnaam voor de Londense metro ons vaak geholpen.

DAG 2: WAS HET NU LINKS OF RECHTS?

25 APRIL 2015

Per uil een brief ontvangen waarin staat dat je uitgenodigd bent om te leren toveren aan Hogwarts. Allerlei spannende avonturen beleven terwijl je een jaar lang spreuken oefent, toverdrankjes bottelt en zelfs *quidditch* speelt vanop je bezemsteel. Geef toe, als je de boeken hebt gelezen of de films hebt gezien, heb je er stiekem van gedroomd. Mijn brief heb ik nog steeds niet ontvangen, maar ik laat het niet aan mijn hart komen want vandaag gaan we naar de enige echte Hogeschool voor Hekserij en Hocus Pocus: Hogwarts. Of tenminste naar de studio's waar gedurende tien jaar de Harry Potterfilms werden opgenomen. Dit doen we niet met de Hogwarts Express vanaf perron 9 ³/₄, maar wel met de *tube*, waarna we de trein richting Watford nemen waar de filmstudio's gelegen zijn.

Harry Potterfans kunnen heel gedreven vertellen over de boeken en de films die handelen over de tovenaarswereld. Niet-fans daarentegen kijken de die hard fans maar vreemd aan als ze beginnen over *quidditch* of welke toverspreuken sloten openen (Alohomora!). Vaak wordt er wel wat smalend gedaan over de 'kinderachtige' verhalen en worden fans hier en daar wel eens uitgelachen. Ja, ik spreek uit eigen

ervaring. Zowel de films als de boeken kan ik haast uit het hoofd gedetailleerd vertellen. Ik groeide dan ook mee op met de jonge Harry die zijn tovervaardigheden verbeterde aan Hogwarts. Lindsay daarentegen kent de verhalen niet en zucht dan ook telkens ik weer over Harry, Ron en Hermione die het tegen Voldemort opnemen, vertel. Zonder toverspreuk of zelf gebrouwen toverdrank krijg ik ze toch mee naar de Harry Potter Studios in Leavesden, net buiten Londen. Filmstudio's die meer dan tien jaar lang de thuis zijn geweest voor de vele acteurs en waar vandaag de overgebleven filmsets en rekwisieten tentoon staan.

Eens binnen worden we een filmzaal binnengeleid waar we worden warmgemaakt – alsof dat nodig is – met een compilatiefilm van de acht speelfilms. De film eindigt met Daniel Radcliffe die de poorten van Hogwarts opent en verdwijnt van het scherm. De lichten van de cinemazaal gaan terug aan en het scherm verdwijnt in het plafond waarmee op die manier de echte imposante poort wordt onthuld die ons toegang verleent tot de Grote Zaal. De lange houten tafels van Griffoendor en de andere huizen zijn samen met de vele tentoongestelde kostuums en de beelden van de verschillende leraren op het uiteinde van de Grote Zaal maar enkele van de rekwisieten die we makkelijk herkennen. Het voelt aan alsof we straks zelf op de toverschool mogen verblijven.

Met een audiotour in de hand verkennen we de verschillende sets die jarenlang werden gebruikt. Dumbledore's office, de hut van Hagrid de terreinopzichter, het Ministerie van Magie en zelfs Diagon Alley, het steegje waar Harry zijn toverstaf kocht waren maar enkele van de sets die onze - lees: mijn - verbeelding tot